

Zarzut pierwszy: Sąd błędnie uznał, że w uzasadnieniu przyjmowanych środków Rada musiała wskazywać, iż weryfikacji działań podejmowanych w państwie trzecim przez podmiot umieszczony w wykazie dokonała w należyty sposób. Mimo iż Rada akceptuje, że działalność właściwej władzy w państwie trzecim musi znajdować podstawę w ustawodawstwie i praktyce zgodnych z prawami humanitarnymi zainteresowanych osób, twierdzi ona, iż wymagając zawarcia tej informacji w uzasadnieniu decyzji Sąd naruszył prawo.

Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo dokonując oceny wykorzystania przez Radę informacji pochodzących od władz publicznych. Ponadto Sąd popełnił błąd odrzucając wykorzystanie przez Radę informacji pochodzących z otwartego źródła. Sąd popełnił również błąd w rozumowaniu, zgodnie z którym Rada powinna była wystąpić do właściwej władzy o zbadanie dokumentów prasowych, do których nawiązuje uzasadnienie. W końcu Sąd popełnił błąd dochodząc do wniosku, że odrzucenie przezeń informacji uzyskanych przez Radę z otwartego źródła musi prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

Zarzut trzeci: Sąd popełnił błąd nie dochodząc do wniosku, że 2001 UK Proscription Order stanowił odpowiednią podstawę prawną dla wpisu LTTE na tę listę. Wykładnia dokonana przez Sąd, poza tym, że nie znajduje oparcia w prawie, skutkuje tym, że podmiot może uniemożliwić wpis na listę na podstawie wspólnego stanowiska 931 odmawiając zakwestionowania tego wpisu lub objęcia go zakazem działalności w państwie członkowskim, na których opiera się decyzja, o której mowa w art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 931. Dodatkowo rozumowanie Sądu jest niezgodne z wyrokiem Kadı II.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2014 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska

(Sprawa C-601/14)

(2015/C 089/08)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Traversa, F. Moro, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Włoska, nie podejmując wszelkich środków koniecznych do zapewnienia istnienia systemu kompensaty dla ofiar umyślnych przestępstw z użyciem przemocy popełnionych na jej terytorium, uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 12 ust. 2 dyrektywy 2004/80/WE⁽¹⁾;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa 2004/80 ustanawia system współpracy między władzami krajowymi w celu ułatwienia ofiarom przestępstw dostępu w całej Unii Europejskiej do odpowiedniej kompensaty w sytuacjach transgranicznych. System współpracy funkcjonuje na podstawie systemów państw członkowskich w zakresie kompensaty dla ofiar umyślnych przestępstw z użyciem przemocy popełnionych na ich odpowiednich terytoriach. Aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie tego systemu współpracy, art. 12 ust. 2 dyrektywy nakłada na państwa członkowskie obowiązek dysponowania systemem kompensaty dla ofiar umyślnych przestępstw z użyciem przemocy popełnionych na ich odpowiednich terytoriach, który gwarantuje sprawiedliwą i odpowiednią kompensatę dla ofiar, bądź ustanowienia takiego systemu. Obowiązek ten należy rozumieć w ten sposób, że odnosi się on do wszystkich umyślnych przestępstw z użyciem przemocy, a nie tylko do niektórych z nich.

Włoski porządek prawny przewiduje krajowy system kompensaty dla ofiar przestępstw składający się z szeregu ustaw szczególnych odnoszących się do kompensaty określonych umyślnych przestępstw z użyciem przemocy, ale nie przewiduje ogólnego systemu kompensaty dotyczącego ofiar wszystkich przestępstw, które włoski kodeks karny wyszczególnia i kwalifikuje jako umyślne i popełnione z użyciem przemocy. W szczególności włoski porządek prawny nie przewiduje systemu kompensaty z tytułu umyślnych przestępstw z użyciem przemocy wchodzących w zakres tzw. „przestępczości pospolitej” i nieobjętych ustawami szczególnymi.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 12 ust. 2 dyrektywy 2004/80/WE.

(¹) Dyrektywa Rady 2004/80/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. odnosząca się do kompensaty dla ofiar przestępstw (Dz.U. L 261, s. 15).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 października 2014 r. w sprawie T-177/10, Alcoa Trasformazioni/Komisja, wniesione w dniu 27 grudnia 2014 r. przez Alcoa Trasformazioni Srl

(Sprawa C-604/14 P)

(2015/C 089/09)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Alcoa Trasformazioni Srl (przedstawiciele: O. W. Brouwer, advocaat, T. Salonico i M. Siragusa, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie pkt 50, 81–90 i 92 i w konsekwencji zaskarżony wyrok;
- Ostateczne rozstrzygnięcie sporu i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- Obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania i postępowania w pierwszej instancji przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie uważa, że zaskarżony wyrok jest błędny i powinien zostać uchylony z następujących powodów:

1. Rażące wypaczenie dowodów dotyczących błędnego wniosku zawartego w decyzji utrzymanej przez Sąd, że środek wprowadził istotne zmiany w taryfie Alumix, ustanowionej w dekreście z 1995 r., i w konsekwencji naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa. W pkt 81–83 zaskarżonego wyroku Sąd przyjął błędną interpretację przepisów mających zastosowanie w niniejszym przypadku, a w szczególności art. 15.2 decyzji Autorità per l'Energia Elettrica e il Gas nr 204/99, który wskazuje w sposób jasny i jednoznaczny, że – również w następstwie wprowadzenia składnika kompensującego – taryfa Alumix nie została zmieniona w istotny sposób ani w odniesieniu do ceny netto energii elektrycznej płaconej przez Alcoa, ani w odniesieniu do finansowania mechanizmu, który zapewnił dla Alcoa taką cenę dostawy.